

ΟΜΙΛΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΒΕΡΟΙΑΣ ΣΤΗ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

«Ἐστῆς ἐν σταδίῳ τοῦ Σεβήρου ... στῦλος ἀπερίτρεπτος, ἔνδοξε Χαράλαμπες, καί ὅλως οὐχ ὑπέκλινας Μάκαρ, ταῖς τῶν παλαμναίων, θωπείαις θυμοβόροις».

Ἐνα ἀπό τά χαρακτηριστικά τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας, τό ὁποῖο ἀποτελεῖ συχνά ἀφορμή ἀνταγωνισμῶν καί ἀντιπαραθέσεων, συγκρούσεων καί ἐρίδων, εἶναι οἱ ἡλίκιακές καί φυλετικές διαφορές. Οἱ νεότερες γενεές ἀντιπαρατίθενται μέ τίς παλαιότερες, οἱ γυναῖκες δυσανασχετοῦν γιά τίς εἰς βάρος τους διακρίσεις τῶν ἀνδρῶν, τά παιδιά διεκδικοῦν τά δικαιώματά τους ἐπαναστατώντας ἐναντίον τῶν μεγαλυτέρων.

Αὐτό ὅμως πού συμβαίνει στήν ἀνθρώπινη κοινωνία δέν ἔχει καμία ἀπολύτως σχέση μέ αὐτό πού συμβαίνει στήν κοινωνία τῶν ἁγίων καί τῶν μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅπου συνυπάρχουν ἁρμονικά καί τιμῶνται ἐξίσου «νεανίσκοι καί παρθένοι, νεώτεροι μετά πρεσβυτέρων», βρέφη ὑπομάζια καί πολιοί γέροντες, ὅπως ὁ σήμερα ἐορταζόμενος καί τιμώμενος πολιοῦχος καί προστάτης τῶν Φιλιατρῶν, ἅγιος ἱερομάρτυς Χαράλαμπο.

Πολιός τήν ἡλικία, νέος ὅμως στήν ψυχή καί τό φρόνημα. Μικρός στό σῶμα, μέγας ὅμως στήν καρτερία καί τήν ὑπομονή. Διότι πῶς θά ἦταν διαφορετικά δυνατόν ὁ ὑπέργηρος ἐκεῖνος ἱερέας νά σταθεῖ ἀτρόμητος καί θαρραλέος ἐνώπιον τῶν διωκτῶν του, ὡς στῦλος ἀκλόνητος τῆς πίστεως καί τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ; Πῶς θά ἦταν διαφορετικά δυνατόν νά ὑποφέρει τά πολυώδυνα καί φρικτά βασανιστήρια, πού ἔκαναν καί αὐτούς ἀκόμη τοῦς δημίους του νά συγκλονισθοῦν ἀπό τή δύναμη τῆς ψυχῆς του καί τό μεγαλεῖο τῆς ὑπομονῆς του καί νά πιστεύσουν στόν Χριστό;

«Ἡ θλίψις ὑπομονήν κατεργάζεται, ἡ δέ ὑπομονή δοκιμήν», ἔγραφε ὁ ἀπόστολος Παῦλος πρὸς τοὺς Χριστιανούς τῆς Ρώμης. Ἀλλά ὁ ἅγιος Χαράλαμπος δέν εἶχε ἀνάγκη νά βρεθεῖ ἐνώπιον τῆς θλίψεως καί τῆς δοκιμασίας τοῦ μαρτυρίου γιά νά ἀσκηθεῖ στήν ὑπομονή. Τήν εἶχε κατακτήσει μέ τήν πολύχρονη ἄσκηση τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς. Τήν εἶχε κατακτήσει μέσα ἀπό τήν ἀγάπη στόν Χριστό, στόν ὁποῖο εἶχε ἀφιερῶσει τή ζωή του ὡς διάκονος τῶν μυστηρίων του. Τήν εἶχε κατακτήσει, γιατί λογιζόταν καί ἐκεῖνος, μαζί μέ τόν πρωτοκορυφαῖο ἀπόστολο, «ὅτι οὐκ ἄξια τά παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τήν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς».

Καί αὐτή ἡ ὑπομονή κοσμοῦσε τόν ἅγιο ἱερομάρτυρα Χαράλαμπο ὡς πολύτιμος πνευματικός ἀδάμαντας. Καί αὐτήν διδάσκει καί σέ μᾶς σήμερα πού τιμοῦμε τή φωτοφόρο μνήμη του. Διότι «ὑπομονῆς χρεῖαν ἔχομεν» καί ἐμεῖς, ἀδελφοί μου, αὐτῆς τῆς μεγάλης ἀρετῆς, τήν ὁποία πολλοί μπορεῖ νά παραγνωρίζουν καί νά παραθεωροῦν. Ὅμως ἡ ὑπομονή ἀποτελεῖ τό θεμέλιο καί συγχρόνως τήν κορωνίδα τῶν ἀρετῶν, διότι χωρίς αὐτή γιά τίποτε δέν μπορούμε νά ἀγωνισθοῦμε, τίποτε δέν μπορούμε νά ἐπιτύχουμε, τίποτε δέν μπορούμε νά κατακτήσουμε.

«Ὑπομονή», γράφει ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, εἶναι «τό μέγιστον τῶν ἀρετῶν κατόρθωμα, ὑπομονῇ οἱ μάρτυρες τά οὐράνια ἀνεδήσαντο διαδήματα, ὑπομονῇ οἱ ὅσιοι τά τῆς δικαιοσύνης ἀπειλήφασιν γέρα». Καί συνεχίζει προτρέποντάς μας: «ἄς χρησιμοποιήσουμε τήν ὑπομονή γιά νά ἀποκτήσουμε τήν ὑπακοή, τήν ταπεινοφροσύνη, τήν ἀοργησία, καί ὅ,τι ἄλλο ἐπιθυμοῦμε νά ἀποκτήσουμε, ἀλλά κυρίως γιά νά ἀπολαύσουμε καί ἐμεῖς τήν μισθαποδοσία» τοῦ Θεοῦ, τήν ὁποία ἀπολαμβάνει στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν ὁ ἅγιος ἱερομάρτυς Χαράλαμπος, ὁ πολιοῦχος καί προστάτης σας.

Ἄς ἀκούσουμε σήμερα τή σιωπηλή ἀλλά εὐγλωττη μαρτυρία του, μαρτυρία τῆς ζωῆς του, ἀλλά καί μαρτυρία ὠφέλιμη γιά τή δική μας ζωή. Γιατί, ἀδελφοί μου, ζοῦμε σέ μία ἐποχή, ζοῦμε σέ ἕνα κόσμον στόν ὁποῖο ὄχι μόνο ἡ ἀρετή τῆς ὑπομονῆς ἀλλά καί ἡ ἐννοιά της ἔχει ἐκλείψει. Ζοῦμε σέ ἕνα κόσμον πού ἡ ἔλλειψή της δημιουργεῖ ἄλυστα προβλήματα στή ζωή μας, στίς σχέσεις μας μέ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, στήν πορεία μας ὡς κοινωνία καί ὡς ἀνθρωπότητα.

Ἡ πίεση τῆς ταχύτητος ὑπὸ τὴν ὁποία λειτουργεῖ ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος τόσο στὴν καθημερινή του ζωὴ ὅσο καὶ στὴν πνευματική, ἔχει συνθλίψει τὴν ἔννοια τῆς ὑπομονῆς σέ τέτοιο βαθμὸ πού δὲν μπορούμε νὰ κατανοήσουμε γιατί δὲν ἐπιτυγχάνουμε τοὺς στόχους μας, γιατί δὲν μπορούμε νὰ φθάσουμε στὸ σημεῖο πού θέλουμε καὶ ὡς ἄτομα καὶ ὡς κοινωνικὸ σύνολο.

Ζοῦμε στίς συμπληγάδες μιᾶς οἰκονομικῆς κρίσεως πού ἔχει ἀλλάξει τὰ πάντα γύρω μας καὶ μέσα μας καὶ ἔχει συνθλίψει τίς ἐλπίδες καὶ τίς προσδοκίες πολλῶν, ὀδηγώντας τους στὰ ὅρια τῆς ἀπελπισίας καὶ μερικές φορές καὶ πέρα ἀπὸ αὐτά. Γι' αὐτὸ καί, δυστυχῶς, γινόμαστε μάρτυρες θλιβερῶν καὶ τραγικῶν καταστάσεων ἀδελφῶν μας, ἀκόμη καὶ νέων παιδιῶν, πού φθάνουν μέχρι τὴν αὐτοκτονία. Ὅμως οὔτε ἡ ἀπελπισία, οὔτε ἡ ἀπόγνωση, οὔτε πολὺ περισσότερο ἡ αὐτοχειρία δίνουν λύση στὰ προβλήματα πού μπορεῖ νὰ ἀντιμετωπίζει ὁ ἄνθρωπος. Οὔτε εἶναι δυνατόν ἐμεῖς οἱ πιστοὶ νὰ φθάνουμε σέ τέτοιο σημεῖο ἀπογοητεύσεως ἢ ἀπελπισίας. Θὰ πρέπει νὰ ἔχουμε ἐμπιστοσύνη στὸν Θεὸ καὶ νὰ ἀσκούμεθα στὴν ὑπομονή πού εἶναι ἀναγκαία καὶ πολὺτιμη γιὰ τὴ ζωὴ μας.

Ἄν σκεφθοῦμε πῶς θὰ ἐξελισσόταν τὰ πάντα γύρω μας, ἐάν ὁ καθένας ἀπὸ ἐμᾶς διέθετε περισσότερη ὑπομονή, τότε θὰ κατανοήσουμε καὶ τὴν ἀξία καὶ τὴ συνέπειες τῆς ἐλλείψεώς της.

Καὶ ὅταν αἰσθανόμασθε ὅτι ἡ ὑπομονή μας ἐξαντλεῖται στὴν καθημερινή μας προσπάθεια, τὴν προσωπική καὶ τὴν πνευματική, ἅς ἀναλογιζόμασθε τὸ μαρτύριο τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους, ἡ ὑπομονή τοῦ ὁποίου τὸν ἔκανε νὰ στέκεται ὡς «στῦλος ἀπερίτρεπτος» ἐνώπιον τοῦ εἰδωλολάτρου ἄρχοντος τῆς Μαγνησίας, ὁ ὁποῖος ἀποροῦσε πῶς εἶναι δυνατόν ἓνας τόσο ἀδύναμος καὶ ὑπερήλικας ἱερέας νὰ ἀντέχει τὰ φρικτὰ βασανιστήρια στὰ ὁποῖα τὸν ὑπέβαλε.

Καὶ ἅς τὸν παρακαλοῦμε νὰ ἐνισχύει καὶ μᾶς στὸ ἀγώνισμα τῆς ὑπομονῆς, ὥστε νὰ ἀξιοθοῦμε νὰ τρέξουμε δι' αὐτῆς «τόν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα» τῆς ζωῆς, καὶ στὸν στίβο τοῦ κόσμου ἀλλὰ καὶ στὸ πνευματικὸ στάδιο, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ φθάσουμε στὸ τέρμα καὶ νὰ ἀπολαύσουμε τὴν αἰώνιο ζωὴ καὶ τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Κλείνοντας αὐτὲς τίς λίγες καὶ ταπεινὲς σκέψεις μέ ἀφορμὴ τῆ σημερινῆ ἐορτῆ τοῦ πολιούχου σας ἁγίου ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ εὐχαριστήσω ἀπὸ καρδίας τὸν Σεβασμιώτατο ποιμενάρχη σας καὶ προσφιλῆ ἐν Χριστῷ ἀδελφό, Μητροπολίτη Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας κύριο Χρυσόστομο, γιὰ τὴν τιμὴ πού μοῦ ἐπεφύλαξε ὄχι μόνο προσκαλώντας με νὰ συμπανηγυρίσω μαζί του καὶ μέ τὸν Σεβασμιώτατο ἀδελφό Μητροπολίτη Ἐλασσῶνος κύριο Χαρίτωνα καί, βεβαίως, μαζί μέ ὅλους ἐσᾶς, τὸν εὐσεβῆ λαὸ τῆς καὶ τοὺς ἄρχοντες τῶν Φιλιατρῶν, τὸν πολιούχο καὶ προστάτη σας ἅγιο ἱερομάρτυρα Χαράλαμπο, τὸν θαυματουργό, ἀλλὰ καὶ παραχωρώντας μου τιμητικὰ σήμερα τὸν λόγο.

Τὸν εὐχαριστῶ ἐκ βάθους καρδίας γιὰ τὴν ἀγάπη του καὶ εὐχομαι ὁ Θεὸς διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους νὰ τὸν ἐνισχύει στὴν πολυεύθνη καὶ θεοφιλῆ ποιμαντορία του καὶ νὰ τὸν ἀξιῶναι νὰ ὀδηγεῖ ὅλους σας διὰ τῆς ὑπομονῆς εἰς νομάς σωτηρίου.